

Museo
do Pobo
Galego

instituto de
estudos das
identidades

68b

Farruquiño de Rebera
Er' òjeto d'unha casa
a ver qu'estaba dormindo
fuis' arrimando á rapasa.

Caladiño coma'on rato
xunta dela se deitou,
ó ver que estaba durmindo
pero Carmen despertou.

“Xa 'stás aquí Farruquiño,
qué mal ensinado eres,
siempre m'andas insultando
non sei que demo me queres”.

“Pous tou' aquí Carmeliña
contenta podes estar-e
que se túa nai nos deixa
pronto nos imos casar-e.

“Por meu pai non hai cuidado,
o malo é miña nai,
que dixo que me mataba
antes deixarme casar-e”.

“Miña nai xa está aí,
está metendo no ghando,
fálalle con muito xeito
que tén un senio mui malo.

“Boas noites miña soghra,
véñolle pedi-la filla,
se ma dá séntom'un pouco
se non, marchó más enxíña”.

“Eu a filla non cha dou,
non teño qué che fasere,
que ti es un folghasánhe,
non tés con que a mantere”.

“Téñolle moi bo ofisio,
xa sabe que son ghaiteiro,
ándolle de festa ´n festa
ghánolle moito diñeiro”.

“A túa ghaita Farruco,
traghá miña filla tola,
sa non come nin traballa
siempre pensando na voda”.

“Pous aghora, miña soghra,
tén que deixa-la casare
e despos de casadiña
ghaita non ll´ha de faltare.”

“Eu a filla non cha dou
porque cha non quero dar-e
qu´ éresme moi folghasán
e non sabes traballare.

“A miña filla, Farruco,
é moi nova pra casar-e,
solo tén corenta anos
e pódese destragar-e”.

“¡Ai Jasús, avo María!
jo qué me di miña soghra!
Que se lle destrag´a filla
e non tén dente nin moua”.